HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

למ"ד כו'. פלוגתא היא בגלו טרפות (חולין מז:) איכא למ"ד טרפה יולדת ואיכא למ"ד אינה יולדת [יז]: **זה וזה גורם.** ואיכא לפלוגי בעובר ירך אמו הוא אלא א"כ עיברה ואמ"כ נטרפה דהתם למ"ד ירך אמו הוא אירע הטרפות בגופו [יח] אבל היכא דנטרפה ונבסוף עיברה ליכא למימר ירך אמו הוא שהרי יש בו לד היתר אלא בזה וזה גורם פליגי: [יט] **אפרוח.** שנולד מביצת יונה טרפה שאסור ליקרב: (ג) [יט] ולד במעי בהמה אינו אדוק בגופה אלא תלוי באויר ומעצמו הוא נולד וגדל והולך אבל בילה כל זמן שאינה נגמרה אדוקה באשכול וגדילה ונגמרה מגוף התרנגולת. ל"א מאוירא קא רביא ולד במעי: (ד) ד"ה רבי אליעזר וכו' רבנן עליה כו' ונראה בעיני דאפילו בחיין: (ט) ד"ה הכי נמי וכו' לעיל דף כ"ט דמוקמה הוא דאסור: (ו) ד"ה הוא"ל וכו' בימים הסמ"ק ואמ"כ מ"ה בשר הכתיב רק בכל: (ז) ד"ה פיגול וכו' וכ"ק דשבועות דף ז' מפרש שלמים:

הגהות הב"ח

(א) גמ' וכן אדם תולעה אבל באפרוח אפילו רבי אליעזר מודה: (ב) שם ואכלה בשר אין לך כזן: (ג) רש"י ד"ה אפרוח דמאוירא קא רביא ולד במעי: (ד) ד"ה רבי אליעזר וכו' רבנן עליה כו' ונראה בעיני דאפילו בחיין: (ט) ד"ה הכי נמי וכו' לעיל דף כ"ט דמוקמה הוא דאסור: (ו) ד"ה הוא"ל וכו' בימים הסמ"ק ואמ"כ מ"ה בשר הכתיב רק בכל: (ז) ד"ה פיגול וכו' וכ"ק דשבועות דף ז' מפרש שלמים:

רבינו גרשום

ולמאן דאמר בשחיטת חולין טריפה (אינה יולדת). שאין מתעברת משכחת לה האי ולד טריפה דקתני כגון שעיברה ואח"כ נטרפה: ר' אליעזר סבר עובר ירך אמו הוא. מה אמו אסורה שהיא טריפה אף ולד נמי: מורים חכמים ל' אליעזר באפרוח שיצא מביצה טרפה שאסור. באכילה. אי ליישנא קמא אי ליישנא בתרא. דהתם במסכת חולין הוזיין תרי לישני. אבל באפרוח שיצא מביצה טריפה אי לליישנא קמא לא דמי לולד טריפה דהתם איכא היתרא בגויה דזה וזה גורם מותר באפרוח ליכא היתרא בגווה דאוקימנא התם בביצה טרפה דשיחלא קמא דמגופא דאימה פרשה הילכך אסור. וללישנא בתרא ביצה נמי הויא ירך אמו דמגופא דאימיה היא דאתיא מאשכול של ביצים דמעורה בגופה היינו שגדילה באיסור מגופה של עצמה: אבל (אלא) בולד בהמה דמאוירא קא רב: שגדל לאחר שנולדה באויר העולם וגדל בהיתר אבל ביצה טריפה דאינה גדילה מאחר שנולדה אלא כל גדילתה הויא במעי תרנגולת לאיסורא אפילו רבנן מודו דאסור: מלא תרוד רימה תולעה הבא מאדם חי. ואח"כ מת: ר' אליעזר אומר ממנא. אדם (אותו) מלא תרוד רימה [באהל המנוגע] (באהל ובמגע): וחכמים מטהרין. תוארל ופירש מחיים ודמי כעפר בעלמא ולא מטמא דלא הוי מגופו: אבל באפרוח שיצא דמגופו דתרנגול. היא הביצה כדאמרן אפילו רבנן מודו דולד מעליא הוא וכגופה דמי ואסור. א"ל אבי אדרבה כו': לישנא אחרינא אבל באפרוח אימת מתגדל מביצה כלומר אימתי נברא בביצה לבתר דמסרחה דהויא כולה מותרת אותה שעה הוא נוצר וההיא עפרא בעלמא היא הביצה דלא חזיא לאכילה ואישתרית לה הילכך מודי דמותר: ועוד הא תניא בפירוש מודי ר' אליעזר לחכמים דמותר. באכילה: אלא מעתה האכילה כרשיני ע"ז ולא איירי במסרה לעבודת כוכבים לכומרים אלא האכילה הוא עצמו שלא לשום ע"ז ואיפסל מינייהו הכי נמי דאסיר: אלא תני ר' חנינא מרמאה הכא במאי עסקינן ר' חנינא בן אנטיגנוס. כגון שחניקה חלב רותח של טרפה משחרית לשחרית הוא? ויכולה לעבור בלא אכילה מכח אותו חלב מעת לעת שאין צריך אכילה מן אחרת הילכך גדל כולו מטרפה ואסור אבל בכרשיני עבודת כוכבים אינו יכול לעבוד עליהן מעת לעת וצריך אכילה אחרת ומותר: אין פודין אותן. לפי שאסור באכילה ואינן ראויין אלא לכלבים ואין פודין לכלבים משום בזיון קדשים אלא יטותו ויקברו: דת"ר רק בכל אות נפשך. בפסולי המוקדשים קא מיירי: תזבח ולא נזיח. אבל אי אתה רשאי לגזוז בהן: ואכלת שם ולא חלב. דאסור לחלב בקדשים דהיינו עבודה: מיכן שאין פודין כו'. אבא דאמרי תזבח ואכלת. כולה להכי אתא דאין לך בהן היתר אלא משעת זביחה ואילך דראוי לאכילה אבל קודם לכן אסורה לגיזה ולעבודה וכיון דלא דריש ואכלת למעט אלמא קסבר פודין את הקדשים וכו': הדרן עלך כל האסורין:

יש בקדשי מזבח כו'. קדשי בדק הבית אין עושין תמורה. דלא איקרו קרבן ועוד דלא קדשי אלא לדמים. כדאוקימנין התם במסכת בכורות בפרק שני כגון דאיעבר לפני פדיונן ואיתליד לאחר פדיונן: ואין נותנין מהן לאומנין. בנאין בשכרן שבונין ביהמ"ק: הא מני מתניתין ר' יהודה היא. דאמר אפי' ולד עושה תמורה: בעיקר דבהא קתני. מתניתין דקדשי מזבח עושה תמורה:

מסורת הש"ס

(א) [חולין נח. וש"נ], ב) חולין נח. עדיות פ"ה משנה ה, ג) אהלות פ"ג משנה ב ע"ש, ד) [תוס' פ"ד ה"נ], ה) [שבת קטו: וש"נ], ו) בכורות ו: טו., ז) [פסחים כט. וש"נ], ח) [שם וש"נ], ט) לעיל יב., י) [ע' רש"י לעיל כט: ד"ה עד שיאמילנו. ועי' תס"ל.], כ) [ראה יב טו].

הגהות הגר"א

[א] רש"י ד"ה מ"ל רבא ל"ר. נ"ל ד"ל אמר רב הונא ול"ל קודם ד"ה אפרוח:

מוסף רש"י

תזבח. רק בכל אות נפשך תזבח ואכלת בשר, בפסולי המוקדשין לאחר פדיונן הכתוב מדבר (בכורות ו: טו).

הדרן עלך כל האסורין

וקדשי בדק הבית אין עושין תמורה. דגבי תמורה כתיב קרבן, וקדשי בדק הבית לא איקרו קרבן (לעיל יג.).

שינויי נוסחאות

[א] טריפה יולדת. מיבעי ליה ל"ש ומתקן (ש"מ) [ב] סבר. ס"ל עובר ירך אמו הוא וכבגן סבריי עובר לאו ירך אמו הוא. וכ"ש לא גרים לה. ובכמ"ש אחר כמ"ש ל"מ לד טריפה יולדת מסכתת כגון שנטרפה ונבסוף עיבור ואכל פליגי דר' אליעזר סבר ירך אמו הוא ומיהו ק"ק דא"כ הוי מתני לגדלין דבני ולד נרבע ל"ל שעיברו ונבסוף עיבור [ג] ובולד טריפה ל"ל שעיבור ונבסוף נטרפו דמסקנא היא פרק אלו טרפות (גז"ש) דטרפה אינה יולדת וי"ל כיון דבטרפה לא שייך עובר [מא] בענין אחד לא הוי לגדלין שאינו יורד [מב] להגיד לך אלא כל היתר הולדות של כל האסורים לגבי המזבח ונברבע דאיכא ב' לגדלין ואינו מותר אלא [מג] לגד אחד חשיב ליה בשביל אותו לד המותר ובטרפה דליכא אלא לד אחד חשיב אותו לד המותר: **דמאוירא** קא רבי. פירוש ולד במעי בהמה אינו אדוק בגופה אלא תלוי הוא באויר ומעצמו הוא נולד וגדל אבל בילה מעורה היא באשכול ל"א מאוירא הוא קרבי לאחר שנולד הוא ולד הלכך עיקר גידולו אינו בא ממנו אבל בילה מגופה דתרנגולת קרבי והדבר מוכיח שלאחר שנולדה אינה גדילה שני הלשונות פרש"י: **מלא** תרוד רימה הבאה מאדם חי ואח"כ מת רבי אליעזר ממנא דגופי' הוא [מד] ועד כאן לא פליגי רבנן עליה בו'. עוד פרש"י ונראה בעיני דאפילו בחיין נמי מטמא רבי אליעזר דאבר מן המי מטמא במגע ובמשא ובאהל בהעור והרוטב (חולין קכח:) תימה דבמסכת נזיר פרק כ"ג (דף נא:) בעי הרקיע כשהוא חי ומת מהו ומאי קמיבעיא ליה הא ר"א מטמא [מה] לפיכוח ראשון ולפיכוח שני אפי' לא מת וכ"ש מת וי"ל דמיבעיא ליה אלינא דרבנן דאלמא ע"כ לא מטהרי רבנן אלא [מו] במת דפיכחא בעלמא ואינו מגוף החלב אלא בריה בפני עצמה אבל רקב מודו [מז] ובגמרא [מח] מייתי למיפשט הבעיא שהבאתי מהכא [מט] (להעור והרוטב) (דף קכח) א"ר יהושע לא אם אמרת במת שיש לו רוב ורובע ורקב תאמר בחי שאין לו רוב ורובע ורקב [נ] ואומ"י דר' יהושע היינו רבנן דהכא דסברי דחי אין לו ריפוי דאי לר' אליעזר כיון דיש לו ריפוי כ"ש שיש לו רקב והקשה הר"י אחי מורי דהכא [נא] תני מלא תרוד (רקב) רימה ובמסיעתא (אהלות פ"ג מ"ב) תנן כזית רימה בין חיה בין מתה מטמאה דברי ר' אליעזר וחכמים מטהרין ונראה לומרי דהיינו דוקא כשפירש מאדם [נב] חי ואז השיעור מלא תרוד ולא היא דמ"מ שיעור תרוד מאי בעי הכא:

אלא באדם מקרי רימה כו'. אבל בילה (לכי) חיימת גדלה לכי מסרחה וכי מסרחה עפרא בעלמא הוא חיימה למה הולכך לומר האי טעמא [נג] וי"ל דאינו אלא לרווחא דמילתא דכי נמי אדם לא מיקרי רימה מ"מ לא דמי לבילת אפרוח: **שינקה** חלב רותח. וכ"ש בכרשיני עבודת כוכבים אם אכלה כל ימיה שעיקר גדילתה מהן שהוא אסור ולפוס ריקטא אפילו להדיוט:

הדרן עלך כל האסורין

יש בקדשי מזבח [וכו'] (אין בהן) משום פיגול. כלומר ס"פ ד"ש בזבחים (דף מו.) ג' כריתות בשלמים למה אחת לכלל ואחת לפרט כלומר לדון בדבר שהיה בכלל ויצא מן הכלל [נד] שהיו מרוחקים ומה שלמים קדשי מזבח אף כל קדשי מזבח [נה] [נו] ונותר עון עון מפיגול וטמא חילול חילול מנותר:

למאן דאמר טרפה אינה יולדת. ומשכחת לה שעיברה ונבסוף נטרפה ובעובר ירך אמו הוא פליגי תימה [נז] דלאמר לעיל אבל שעיברה ונבסוף נרבעה ד"ש אסור משום דהיא וולדה נרבעו והכא אמר דלמ"ד טרפה אינה יולדת משכחת לה בשעיברה ונבסוף נטרפה דרבנן סברי מותר דלגלו ירך אמו הוא וקיימא לן בגלו טרפות (חולין נח.) דטרפה אינה יולדת ואם כן ניימא רבא דלא כרבנן וי"ל [נח] דודאי טרפות שהוא תלוי בחיות ובריאות כיון שאמו רואין אולד מי ובריא אין לנו לומר שנעקר אולד עם אמו ואין לנו לפוסלו בשביל פסול טרפות [נט] אבל גבי רביעה ונגיחה ודאי כיון אמו הוא ומיהו ק"ק דא"כ הוי מתני לגדלין דבני ולד נרבע ל"ל שעיברו ונבסוף עיברו [ס] ובולד טריפה ל"ל שעיברו ונבסוף נטרפו (גז"ש) דטרפה אינה יולדת וי"ל כיון דבטרפה לא שייך עובר [סא] בענין אחד לא הוי לגדלין שאינו יורד [סב] להגיד לך אלא כל היתר הולדות של כל האסורים לגבי המזבח ונברבע ולשיטת ב' לגדלין ואינו מותר אלא [סג] לגד אחד חשיב ליה בשביל אותו לד המותר ובטרפה דליכא אלא לד אחד חשיב אותו לד המותר: **דמאוירא** קא רבי. פירוש ולד במעי בהמה אינו אדוק בגופה אלא תלוי הוא באויר ומעצמו הוא נולד וגדל אבל בילה מעורה היא באשכול ל"א מאוירא הוא קרבי לאחר שנולד הוא ולד הלכך עיקר גידולו אינו בא ממנו אבל בילה מגופה דתרנגולת קרבי והדבר מוכיח שלאחר שנולדה אינה גדילה שני הלשונות פרש"י: **מלא** תרוד רימה הבאה מאדם חי ואח"כ מת רבי אליעזר ממנא דגופי' הוא [סד] ועד כאן לא פליגי רבנן עליה בו'. עוד פרש"י ונראה בעיני דאפילו בחיין נמי מטמא רבי אליעזר דאבר מן המי מטמא במגע ובמשא ובאהל בהעור והרוטב (חולין קכח:) תימה דבמסכת נזיר פרק כ"ג (דף נא:) בעי הרקיע כשהוא חי ומת מהו ומאי קמיבעיא ליה הא ר"א מטמא [סה] לפיכוח ראשון ולפיכוח שני אפי' לא מת וכ"ש מת וי"ל דמיבעיא ליה אלינא דרבנן דאלמא ע"כ לא מטהרי רבנן אלא [סו] במת דפיכחא בעלמא ואינו מגוף החלב אלא בריה בפני עצמה אבל רקב מודו [סז] ובגמרא [סח] מייתי למיפשט הבעיא שהבאתי מהכא [סט] (להעור והרוטב) (דף קכח) א"ר יהושע לא אם אמרת במת שיש לו רוב ורובע ורקב תאמר בחי שאין לו רוב ורובע ורקב [ע] ואומ"י דר' יהושע היינו רבנן דהכא דסברי דחי אין לו ריפוי דאי לר' אליעזר כיון דיש לו ריפוי כ"ש שיש לו רקב והקשה הר"י אחי מורי דהכא [עא] תני מלא תרוד (רקב) רימה ובמסיעתא (אהלות פ"ג מ"ב) תנן כזית רימה בין חיה בין מתה מטמאה דברי ר' אליעזר וחכמים מטהרין ונראה לומרי דהיינו דוקא כשפירש מאדם [עב] חי ואז השיעור מלא תרוד ולא היא דמ"מ שיעור תרוד מאי בעי הכא:

אלא באדם מקרי רימה כו'. אבל בילה (לכי) חיימת גדלה לכי מסרחה וכי מסרחה עפרא בעלמא הוא חיימה למה הולכך לומר האי טעמא [עג] וי"ל דאינו אלא לרווחא דמילתא דכי נמי אדם לא מיקרי רימה מ"מ לא דמי לבילת אפרוח: **שינקה** חלב רותח. וכ"ש בכרשיני עבודת כוכבים אם אכלה כל ימיה שעיקר גדילתה מהן שהוא אסור ולפוס ריקטא אפילו להדיוט:

הדרן עלך כל האסורין

יש בקדשי מזבח [וכו'] (אין בהן) משום פיגול. כלומר ס"פ ד"ש בזבחים (דף מו.) ג' כריתות בשלמים למה אחת לכלל ואחת לפרט כלומר לדון בדבר שהיה בכלל ויצא מן הכלל [עד] שהיו מרוחקים ומה שלמים קדשי מזבח אף כל קדשי מזבח [עה] [עו] ונותר עון עון מפיגול וטמא חילול חילול מנותר:

קדשי בדק הבית. ממעטינן להו בשילהי פ"ק (לעיל יג.) דלא עבדי תמורה: **פיגול ונותר וטמא** [עז] **כו'.** בשלמים כתיבי ובפ"ק [עח] [עט] **דיבמות** (דף ז.) מפרש שלמים בכלל כל הקדשים היו ולמה יצאו להקיש אליהן ולומר לך מה שלמים מיוחדין קדשי מזבח אף כל קדשי מזבח:

עין משפט נר מצוה

נט א מיי' פ"ג מהלכות טומאת מת הל' י:

ס ב מיי' פ"ג מהלכות איסורי מזבח הל' יג [עוש"ע י"ד סימן מו סעיף ז וכרב אלפס חולין פ"ג דף רפ. ע"ש היטב]:

סא ג מיי' שם הל"ד [מ"ל]:

ד מיי' פ"ב שם הל"ו:

א ה מיי' פ"ח מהל' תמורה הל"יב ופ"ז מהל' ערכין הלכה ז:

תורה אור השלם

1. אֲשֶׁר כִּי אֲנוּשׁ רִפָּה וּבֶן אָדָם תּוֹלָעָה: איוב כה ו
2. רַק בְּכָל אַוַּת נַפְשְׁךָ תִּזְבַּח וְאָכַלְתָּ בָשָׂר בְּבִרְכַת יְיָ אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר נָתַן לְךָ בְּכָל שְׁעָרֶיךָ הַטְּמֵאִ וְהַטָּהוֹר יֹאכְלֻנּוּ כִּצְבִי וְכָאַיָּל: דברים יב טו

הגהות הגר"א

[א] רש"י ד"ה מ"ל רבא ל"ר. נ"ל ד"ל אמר רב הונא ול"ל קודם ד"ה אפרוח:

מוסף רש"י

תזבח. רק בכל אות נפשך תזבח ואכלת בשר, בפסולי המוקדשין לאחר פדיונן הכתוב מדבר (בכורות ו: טו).

הדרן עלך כל האסורין

וקדשי בדק הבית אין עושין תמורה. דגבי תמורה כתיב קרבן, וקדשי בדק הבית לא איקרו קרבן (לעיל יג.).

שינויי נוסחאות

[א] טריפה יולדת. מיבעי ליה ל"ש ומתקן (ש"מ) [ב] סבר. ס"ל עובר ירך אמו הוא וכבגן סבריי עובר לאו ירך אמו הוא. וכ"ש לא גרים לה. ובכמ"ש אחר כמ"ש ל"מ לד טריפה יולדת מסכתת כגון שנטרפה ונבסוף עיברה ואכל פליגי דר' אליעזר סבר ירך אמו הוא ומיהו ק"ק דא"כ הוי מתני לגדלין דבני ולד נרבע ל"ל שעיברו ונבסוף עיברו [ג] ובולד טריפה ל"ל שעיברו ונבסוף נטרפו (גז"ש) דטרפה אינה יולדת וי"ל כיון דבטרפה לא שייך עובר [מא] בענין אחד לא הוי לגדלין דבני ולד נרבע ל"ל שעיברו ונבסוף עיברו [מב] ובולד טריפה ל"ל שעיברו ונבסוף נטרפו (גז"ש) דטרפה אינה יולדת וי"ל כיון דבטרפה לא שייך עובר [מג] בענין אחד לא הוי לגדלין שאינו יורד [מד] להגיד לך אלא כל היתר הולדות של כל האסורים לגבי המזבח ונברבע ולשיטת ב' לגדלין ואינו מותר אלא [מה] לגד אחד חשיב ליה בשביל אותו לד המותר ובטרפה דליכא אלא לד אחד חשיב אותו לד המותר: **דמאוירא** קא רבי. פירוש ולד במעי בהמה אינו אדוק בגופה אלא תלוי הוא באויר ומעצמו הוא נולד וגדל אבל בילה מעורה היא באשכול ל"א מאוירא הוא קרבי לאחר שנולד הוא ולד הלכך עיקר גידולו אינו בא ממנו אבל בילה מגופה דתרנגולת קרבי והדבר מוכיח שלאחר שנולדה אינה גדילה שני הלשונות פרש"י: **מלא** תרוד רימה הבאה מאדם חי ואח"כ מת רבי אליעזר ממנא דגופי' הוא [מו] ועד כאן לא פליגי רבנן עליה בו'. עוד פרש"י ונראה בעיני דאפילו בחיין נמי מטמא רבי אליעזר דאבר מן המי מטמא במגע ובמשא ובאהל בהעור והרוטב (חולין קכח:) תימה דבמסכת נזיר פרק כ"ג (דף נא:) בעי הרקיע כשהוא חי ומת מהו ומאי קמיבעיא ליה הא ר"א מטמא [מז] לפיכוח ראשון ולפיכוח שני אפי' לא מת וכ"ש מת וי"ל דמיבעיא ליה אלינא דרבנן דאלמא ע"כ לא מטהרי רבנן אלא [מח] במת דפיכחא בעלמא ואינו מגוף החלב אלא בריה בפני עצמה אבל רקב מודו [מט] ובגמרא [נ] מייתי למיפשט הבעיא שהבאתי מהכא [נא] (להעור והרוטב) (דף קכח) א"ר יהושע לא אם אמרת במת שיש לו רוב ורובע ורקב תאמר בחי שאין לו רוב ורובע ורקב [נב] ואומ"י דר' יהושע היינו רבנן דהכא דסברי דחי אין לו ריפוי דאי לר' אליעזר כיון דיש לו ריפוי כ"ש שיש לו רקב והקשה הר"י אחי מורי דהכא [נג] תני מלא תרוד (רקב) רימה ובמסיעתא (אהלות פ"ג מ"ב) תנן כזית רימה בין חיה בין מתה מטמאה דברי ר' אליעזר וחכמים מטהרין ונראה לומרי דהיינו דוקא כשפירש מאדם [נד] חי ואז השיעור מלא תרוד ולא היא דמ"מ שיעור תרוד מאי בעי הכא:

אלא באדם מקרי רימה כו'. אבל בילה (לכי) חיימת גדלה לכי מסרחה וכי מסרחה עפרא בעלמא הוא חיימה למה הולכך לומר האי טעמא [נה] וי"ל דאינו אלא לרווחא דמילתא דכי נמי אדם לא מיקרי רימה מ"מ לא דמי לבילת אפרוח: **שינקה** חלב רותח. וכ"ש בכרשיני עבודת כוכבים אם אכלה כל ימיה שעיקר גדילתה מהן שהוא אסור ולפוס ריקטא אפילו להדיוט:

הדרן עלך כל האסורין

קדשי בדק הבית. ממעטינן להו בשילהי פ"ק (לעיל יג.) דלא עבדי תמורה: **פיגול ונותר וטמא** [נו] **כו'.** בשלמים כתיבי ובפ"ק [נז] (ז) **דיבמות** (דף ז.) מפרש שלמים בכלל כל הקדשים היו ולמה יצאו להקיש אליהן ולומר לך מה שלמים מיוחדין קדשי מזבח אף כל קדשי מזבח:

לרותח כי לפ"ד לאוי למקתן (ש"מ) [יד] במשנה שבמשניות ליתא לכל זה, [טו] וחייבין עליהן משום (ש"מ) [טז] וחייבין עליהן משום (ש"מ) ולנבסוף עיברה וי"ל גם בזה חל גורם פליגי ר' אליעזר סבר אסור וחכמים סברי מותר אבל בעובר ירך אמו ליכא למימר דפליגי אלא מ"ש בעיברה ואמ"כ נטרפ' שלמ"ד ירך אמו הוא לא קרבי משום דבגופו אית ביה טרפות ואמ"ל ולמ"ד סולד לאו ירך אמו הוא וקרבי דבגופו לא חיבע שום פסול. אבל היכא וכו' (ש"מ) [יז] נגופו ולמ"ל לא אירע משום דבגופו אבל (ש"מ) [יח] מה"ד באפרוח שנולד (ש"מ) [יט] עיין ש"ק [כ] שנולד הולך (ש"מ) [כא] מפי המורה לשון הירושלמי. תימה משום מה מחמת, ותימה מודו רבנן ל"ש (ש"מ) [כב] כל"ל לשון הירושלמי מ"ר הוא כו' בין לל"ק למ"ד טריפה יולדת בין לל"ג למ"ד טרפה יולדת שיחלא קמא אסירא ועיין ש"ק) [כג] ולשיטת קמא (ש"מ) [כד] דלא הויתיה בגויה דאוקמינן התם בשיחלא קמא (ש"מ) [כה] הוא דאמר דאי מטמא [כו] ע"כ לא פליג ר"א עלי' כו' דלפי' כחיין כו' ונראה בעיני דאפילו (ש"מ) [כז] גי' רש"ק, [כח] מן האדם חי מטמא (ש"מ) [כט] ממת מדאמרי' בהעור והרוטב דבהאי מלא תרוד רקב אי אפשר שלא יהא בו כזית בשר (ש"מ) [ל] דאסור דאכלה בכרשיני עבודת כוכבים אבל (ש"מ) [לא] נפקד תזבח ואכלת בשר (ש"מ) [לב] ואכלה לגמרה (ש"מ) [לג] ונכלכים ותרי תנאי (ש"מ) [לד] ל"ל דעדיפא ל"ר מ"ג, [לה] ומ"ש דלא דמי דולדי (ש"מ) [לו] ומ"ש לומר דלא פליגי ר' אליעזר דאמר לעיל (ש"מ) [לז] מיתה ולרבא דאמר לעיל (ש"מ) [לח] מיתה ולרבא דאמר לעיל (ש"מ) [לט] עיברו וגבבי ולד טריפה (ש"מ) [מ] עיברו וגבבי ולד טריפה (ש"מ) [מא] דמ"ל (ש"מ) [מב] ל"ל דעדיפא ס"ו מ"ג, [מג] ל"ל דעדיפא ס"ו מ"ג, [מד] דמיתי (צ"ק) [מה] דמיתי (צ"ק) [מו] ל"ל בריתמה, [מז] דבנזיר מייתי (ש"מ) [מח] דמיתי (צ"ק) [מט] ל"ל דעדיפא ס"ו מ"ג, [נ] תור"י דכולל ופרט ממש דמרוחקים זה מזה הן ומה שלמים (צ"ק) [נא] ונותר ילף מיולל מיולל מטמאה ופיגול ונותר בגז"ש דעון עון הס"ד (צ"ק) [נב] מעון עון מפיגול (ש"מ)

[נג] ל"ל בספסים כנ. [נד] וטמא וכולהו בשלמים. תימה כו' [נה] בפ"ק דכריתות דף כ ע"ב (ש"מ) [נו] מיתה ולרבא דאמר לעיל (ש"מ) [נז] מיתה ולרבא דאמר לעיל (ש"מ) [נח] דלא הוי מגופו (ש"מ) [נט] ל"ל דעדיפא ס"ו מ"ג, [ס] ל"ל דעדיפא ס"ו מ"ג, [סא] דמיתי (צ"ק) [סב] דמיתי (צ"ק) [סג] ל"ל דעדיפא ס"ו מ"ג, [סד] ע' דנזיר"ש. [סה] ע' דנזיר"ש. [סו] ל"ל בריתמה, [סז] דבנזיר מייתי (ש"מ) [סח] דמיתי (צ"ק) [סט] ל"ל דעדיפא ס"ו מ"ג, [ע] תור"י דכולל ופרט ממש דמרוחקים זה מזה הן ומה שלמים (צ"ק) [עא] ונותר ילף מיולל מיולל מטמאה ופיגול ונותר בגז"ש דעון עון הס"ד (צ"ק) [עב] מעון עון מפיגול (ש"מ)

[עג] ל"ל בספסים כנ. [עד] וטמא וכולהו בשלמים. תימה כו' [עה] בפ"ק דכריתות דף כ ע"ב (ש"מ) [עו] מיתה ולרבא דאמר לעיל (ש"מ) [עז] מיתה ולרבא דאמר לעיל (ש"מ) [עח] דלא הוי מגופו (ש"מ) [עט] עיברו וגבבי ולד טריפה (ש"מ) [פ] עיברו וגבבי ולד טריפה (ש"מ) [פא] דמ"ל (ש"מ) [פב] ל"ל דעדיפא ס"ו מ"ג, [פג] ל"ל דעדיפא ס"ו מ"ג, [פד] דמיתי (צ"ק) [פה] דמיתי (צ"ק) [פו] ל"ל בריתמה, [פז] דבנזיר מייתי (ש"מ) [פח] דמיתי (צ"ק) [פט] ל"ל דעדיפא ס"ו מ"ג, [צ] תור"י דכולל ופרט ממש דמרוחקים זה מזה הן ומה שלמים (צ"ק) [צא] ונותר ילף מיולל מיולל מטמאה ופיגול ונותר בגז"ש דעון עון הס"ד (צ"ק) [צב] מעון עון מפיגול (ש"מ)